Cijene divljaju. Predstavnici vlade iskreno priznaju da ne mogu ništa. Prešućuju ono što bi trebale moć učiniti. Međutim, grijeh propusta je došao na vidjelo pa je izraz i iskaz nemoći najbolji način, smokvin list, kako se ne bi otvorila rasprava o inflaciji. Sredstva javnog priopćavanja putem svojih reportera sa placa, pijace, informiraju javnost kako je ono ili ono poskupilo. I onda šećer na kraju. Smanjile su se stope PDV-a a nisu cijene pa su, prema tome, poduzetnici ti koje treba „objesiti“ zbog rasta cijena. Tako sredstva informiranja putem dramatičnih komentara svojih reportera s tržnica nastoje pokazati i dokazati svoju zabrinutost iako o zabrinutosti javnih sredstva informiranja nije u hrvatskom slučaju moguće govoriti.

Centralne banke nisu u mogućnosti rješavati prisutne probleme inflacije. Najprije to je samo jednim dijelom monetarno pitanje. Cijena transporta i njegova nesigurnost dominantni su razlozi prisutnoj inflaciji. Rat u Ukrajini je dodatni problem, iako se je inflacija dinamizirala prije nesretnog rata.

Ono što je važnije uočiti jest definiciona razlika između Â inflacije u tržišnoj u odnosu na nacionalnu državu. Nacionalna država je imala svoju domaću inflaciju. Netko veću, netko manju. Obično su zemlje koje su ostvarivale suficit razmjene roba i usluga s inozemstvom imale manje stope inflacije, recimo, Njemačka i Japan. Tržišna država nema jasno određene nacionalne granice. One su propusne. Posebno su granice propusne u EU pa je prisutna inflacija problem EU, a razlika u stupama inflacije Â između zemalja članica je određena transportnim troškovima i gospodarskom strukturom. Postoji još jedna mogućnost smanjenja inflacije – raspoložive državne zalihe. Američki predsjednik intervenira na tržištu nafte iz državnih rezervi. To ja zovem odgovornom politikom. Uvijek valja misliti na crne dane ma koliko nam u nekom vremenu dobro bilo, kao što sam to objasnio kada sam raspravljao o poželjnom ponašanju obitelji, putem semafora. To je onaj grijeh propusta koji se smokvinim listom (šutnjom, ignoriranjem kako politike tako i javnih sredstva propćavanja) skriva u Hrvatskoj. Mi naprosto nismo raspravili a još manje implementirali institut robnih rezervi. Imamo ostatke ostataka koji žive neki svoj život. Tu bi mogla pomoći HNB tako da kreditira stvaranje i održavanje robnih zaliha. Robne zalihe mogu i jesu dobar posao ali o tome valja raspraviti kako ne bi po tko zna koji put konstruirali neko svoje rješenje koje ne samo da nije rješenje već je novi problem.

Prema tome inflacija divlja, sindikati nedovoljno ističu jasnu i svima poznatu činjenicu kako je gotovo četvrtina hrvatskih građana siromašno ili na rubu siromaštva. Nije samo riječ o sindikatima, riječ je o našim političarima koji razmišljaju kako se domoći vlasti. Pri tome ne vode brigu o hrvatskim građanima. Posebno će se povećati razlika na relaciji južna i sjeverna Hrvatska. Turizam će premostiti probleme u južnom dijelu Lijepe Naše. Sjeverni dio će zaostati kako to godinama pokazuju statistike. Nikog to posebno ne brine. Zašto i bi? Mi dalje tvrdimo da je u letjelici bila bomba. Uzmite leksikon i bit će vam jasno da nije bila bomba. Da je bila bomba morao bi se naći eksploziv. Međutim, „ovce“ kako politika tretira hrvatske građane imaju pravo

da bleje. Narod kaže – „tko bleji zalogaj gubi“ ili, što je isto, oni koji ne podržavaju vlast ti ostaju nezaposleni i mogu ići gdje žele. Najbolje, reći će oni na vlsti, u inozemstvo jer će tako šaljući svoju uštođevinu kući dodatno povećati optimalnost i sveobuhvatnost najučinkovitije vlade od stoljeća sedmog.